

Усі шляхи ведуть до тебе

КУПИТИ

Втративши все, що здавалося незмінним, Аврора з розбитим серцем повертається в містечко серед гір Колорадо — єдине місце, де колись почувалася вдома. Тут, серед сосен і тиші, вона хоче почати з нуля: зібрати себе по клаптиках, знову займатися творчістю й навчитися дихати.

Але разом із затишною кімнатою над гаражем у її житті з'являються двоє: мовчазний, непробивний і неймовірно впертий Тобіас Роудс — власник будинку, і його син-підліток, який бачить у ній те, чого вона сама давно не помічала.

Аврора не шукала нових почуттів, а Роудс — нових прив'язаностей. Та іноді саме те, від чого тікаєш, знаходить тебе першим. І дорога, якою йдеш, приводить не просто в нове місце — а до людини, яка змінює все.

Розділ перший

У мене печуть очі. Щоправда, печуть вони вже кілька годин, відтоді як стемніло, утім я і далі мружуся. Дорожній знак от-от з'явився в полі зору — світло фар заледве дістає до нього.

Глибоко, дуже глибоко вдихаю — і видихаю.

ВАС ВІТАЄ ПАГОЗА-СПРІНГС **Найглибші у світі термальні джерела**

Тоді ще раз перечитую, щоб упевнитися, що мені не здалося.

Я приїхала. Нарешті.

Ніби вічність добиралася сюди.

Гаразд, не вічність — лише два місяці. Просто я нікуди не поспішала. Дорогою з Флориди через Алабаму, Міссісіпі та Луїзіану зупинялася майже біля кожної туристичної пам'ятки, двозіркового готелю чи орендованих апартаментів. Побувала в Техасі, потім заскочила до Арізони, дослідила міста й містечка, які раніше, коли приїжджала сюди, не змогла відвідати. Навіть побачилася зі своїм старим другом і його родиною. А ще завітала у Вегас: хоча я й була там щонайменше десять разів, але ще не доводилося всього дослідити. Потім майже три тижні минуло в Юті. І насамкінець я на тиждень заскочила до Нью-Мексико, перш ніж повернутися в гори Колорадо. Сподіваюся, це мій кінцевий пункт призначення.

І ось нарешті мені це вдалося.

Ну, майже.

Розслабивши плечі, я відкинулася на сидіння — і напруження трохи спало. Навігаційний застосунок показує, що за тридцять хвилин приїду на місце, яке винайняла, на іншому кінці міста в південно-західній частині забутого богом штату.

На найближчий місяць, або й надовше, якщо все піде за планом, це місце стане мені домом. Треба ж десь ночувати.

Із зображень на сайті з орендами я б сказала, що помешкання ідеально підходило мені. Невеличке. Не в центрі міста. Однак я впіймалася на гачок, бо це місце було схоже на останній будинок, у якому ми жили з мамою.

Я ще й кинулася шукати його в останній момент, просто на початку літа й туристичного сезону, тому вибір був невеликий — точніше, його майже не було. Два тижні тому мені посеред ночі спало на думку повернутися до Пагози-Спрінгс. На душі лежав тягар кожного мого рішення за останні чотирнадцять років — це було не вперше, а, мабуть, уже всоте, — і я намагалася не розплакатися. Але сльози проступили не тому, що я сиділа сама у своїй кімнаті в Моабі, а в радіусі тисячі кілометрів не було людини, яка про мене потурбувалася б, а тому, що згадала про маму й нашу останню зустріч тут.

І, можливо, тому, що мене трохи налякало нерозуміння, що, в біса, у цьому житті робити далі. Саме тоді я подумала: «А якщо повернутися до Пагози?».

А чому б і ні?

Я багато роздумувала про те, чого хочу й що мені потрібно. Не скажу, що багато чого зробила за два місяці в цілковитій самоті. Я хотіла скласти собі план, але залишила цю ідею, адже за останнє десятиліття наслухалася, як інші люди вказують мені, що можна, а чого не можна робити. Я перестала щось планувати. Щиро кажучи, просто покінчила з багатьма ситуаціями й відпустила деяких людей.

І, згадавши про свій перший дім, я зрозуміла, що хочу саме туди. Мені здавалося, що так буде правильно. Втомилася кататися з місця на місце в пошуках хоча б подобі порядку в житті.

Я з усім впораюся. Таке моє рішення.

Новий рік — нова Аврора.

І нічого, що зараз червень. Хто сказав, що новий рік настає тільки 1 січня? Мій почався зі сліз в обід середі близько року тому. Тож настав час для моєї нової версії.

Саме тому я приїхала сюди.

Минуло двадцять років, і я повернулася до рідного міста.

За тисячі кілометрів від Кейп-Коралу.

Залишивши геть усе в Нешвіллі.

Вперше за досить тривалий час я могла робити все що хотіла.

В мене вийде стати тією, ким завжди хотіла. Краще ж пізно, ніж ніколи, правда?

Я видихнула й смикнула плечима, щоб трохи отямитися, — натомість здригнулася від болю, який зі мною ще з того часу, коли я зненацька залишилася в цьому світі без опори.

Можливо, я й не маю чіткого уявлення, що буде зі мною далі, але планую із цим розібратися. Жодного разу не шкодувала про рішення повернутися. За своє життя я багато про що шкодувала, але цього рішення точно не буде в списку. Навіть якщо я не залишуся тут надовго, не сприйматиму місяць у Пагозі-Спрінг як щось суттєве. Може, це буде просто наступний крок у майбутнє. А може, навіть пластир минулого. І стимул теперішнього.

Як співала моя подруга Юкі, «ніколи не пізно знайти новий шлях». Я пододала весь цей шлях до Колорадо не просто так. Біль у сідницях, у плечах, защемлення сідничного нерва, сон і навіть утома очей, яким уже конче потрібні нормальне світло й сон, — усе це пройдено не даремно.

Тож хоч скроні враз почали розколюватися від болю, це лише початок подорожі, цеглинка для клятого майбутнього. Під лежачий камінь вода не тече.

І було б чудово тепер хоча б місяць не сідати в машину. Від самої думки про ще бодай хвилину за кермом мене ледь не знудило. Між іншим, можливо, мені варто купити нову машину. Ті гроші мені дісталися не зовсім чесно. Хоч використаю їх на щось потрібне — у мене ж якраз не повнопривідний автомобіль.

Негайно. Щось нове. Сучасне.

А минуле залишилося позаду, де йому й місце, хоча, хай як мені хотілося б, я не можу все спопелити й забути.

За подвійне вбивство можна все-таки до в'язниці заgrimіти.

Далі я планувала почати все заново. Життя без судимості. Прощавай, Нешвілле, і все, що там є. Флоридо, теж бувай. І привіт, Колорадо, гори й мирне та, сподіваюся, щасливе майбутнє. Не знаю як, але я просто змушена

змінити своє життя. Як співала Юкі: «Промов свої думки всесвіту — можливо, їх хтось почує».

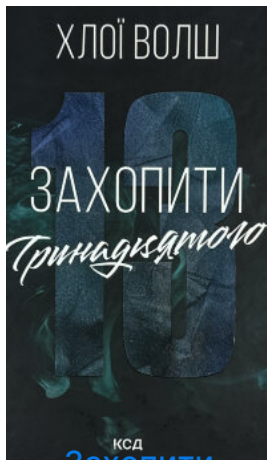
Все найгірше прожито. Ось моє майбутнє. Ще один крок на наступні тридцять три роки мого життя.

Насправді цим я завдячую Джонсам. Нехай не за те, що вони скористалися мною, але принаймні я дізналася, у що потрапила і які люди мене оточували.

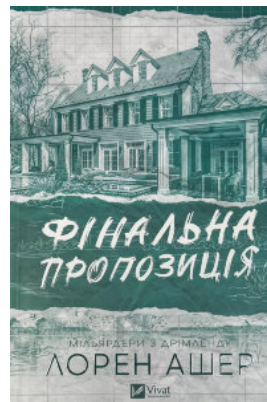
У всякому разі мені вдалося вибратися звідти.

Я вільна.

Рекомендована література

Захопити
Тринадцятого

Фінальна пропозиція.
Книга 3

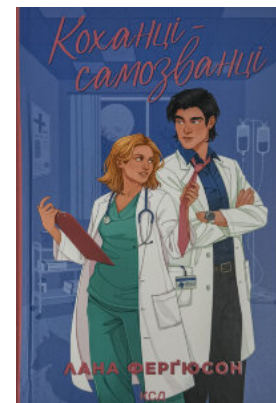

Балада про фантомів і
надію

Дике кохання

Егоманіяк

Коханці-самозванці

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ